

Arrest

nr. 335 724 van 6 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 31 maart 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 30 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en map 6, landeninformatie stuk 1).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, met inbegrip van het verslag van RSA van maart 2025, blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift bijkomend naar het recente rapport “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2025 waarin de situatie besproken wordt van personen die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland omdat ze daar reeds over een beschermingsstatus beschikken. De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen hierboven reeds gesteld wordt.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene

informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in het verleden last had van neusbloedingen als gevolg van stress. Dit gebeurde in Gaza en in Griekenland, maar slechts twee keer. Op heden heeft zij hier geen last meer van (NPO, p. 2 en 11). In het verzoekschrift haalt verzoekende partij nogmaals aan dat zij aan stress lijdt en verwijst zij naar haar afkomst uit Palestina als een element van bijzondere kwetsbaarheid. Hoewel niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij zou een afspraak gemaakt hebben bij de psycholoog, maar legt hiervan geen begin van bewijs neer. Zij legt daarnaast medische documenten uit Gaza neer, maar deze geven enkel de resultaten van een normale CT-scan van haar brein weer (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 9). Hieruit kan op generlei wijze opgemaakt worden wat de realiteit, de omvang en de ernst is van het probleem dat zij beweert te hebben, hoe lang het al bestaat, wat de mogelijke complexiteit is van de follow-up die vereist is, en in elk geval, de onmogelijkheid voor haar om een behandeling in Griekenland voort te zetten. Bovendien kan opgemerkt worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangegeven heeft geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map 7, DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden”). Zij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een drieëndertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 31 maart 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 30 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en map 6, landeninformatie stuk 1). Dit is in overeenstemming met de algemene informatie waaruit blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, “Country Report Greece. Update 2023”, juni 2024, p. 243). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij slechts enkele maanden na het verkrijgen van haar beschermingsstatus in Griekenland verder gereisd is naar België (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de nodige documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Verder blijkt uit de gedragingen van verzoekende partij een fundamenteel gebrek aan interesse om haar leven in Griekenland op te bouwen en haar rechten te doen gelden. Zo leerde zij geen Grieks omdat zij dat niet leuk vond en de taal niet wilde leren (NPO, p. 9). Zij heeft niet geprobeerd om financiële bijstand te verkrijgen omdat zij er niets van afwist en zij zou geen AFM en AMKA gehad hebben omdat zij dat niet wilde hebben en ook niets ondernam om deze documenten te verkrijgen (NPO, p. 10). Uit algemene informatie blijkt nochtans dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL, “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”, maart 2024). Zij beschikte aldus wel over de nodige documenten om in Griekenland te kunnen werken. Zij werkte in Griekenland echter enkel in het zwart. Zij vond een job via een advertentie op Facebook en werkte in de schoonmaak en in een hotel waar zij ook kon verblijven (NPO, p. 8-10). Daarvoor woonde zij in een magazijn (NPO, p. 8). Verzoekende partij hekelt in het verzoekschrift dat de verwerende partij stelt dat zij niet alle nodige stappen gezet zou hebben om werk en een woonplaats te vinden en dat zij

dit wel gedaan zou hebben. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij niet naar een eigen woonplek gezocht heeft omdat deze er zogenaamd niet zouden zijn. Wanneer hierover doorgevraagd wordt, bekend verzoekende partij echter dat zij niet geprobeerd heeft om een woonplaats te vinden (NPO, p. 11). Zij verklaart verder ook dat zij nooit de oprechte intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen omdat zij verhalen had gehoord over de manier waarop de Griekse autoriteiten migranten behandelden (NPO, p. 11). Verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan dat zij de nodige stappen gezet heeft om in Griekenland een duurzaam leven uit te bouwen en aldaar haar rechten te doen gelden. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij beroep deed op de Griekse overheid of vluchtelingenorganisaties om haar te helpen bij haar zoektocht naar werk of huisvesting. Ten slotte blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij in Griekenland toegang had tot medische zorgen. Tijdens haar verblijf in het opvangcentrum werd zij door de politie naar het ziekenhuis gebracht toen zij een neusbloeding kreeg (NPO, p. 7). Toen zij na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus opnieuw een neusbloeding had, ging zij naar het ziekenhuis waar er iets in haar neus gedaan werd om het bloed te absorberen (NPO, p. 11). Op basis van bovenstaande toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij een hoogopgeleide man is met een bachelor in accountancy die over voldoende zelfredzaamheid en financiële middelen om na haar verblijf in Griekenland nog verder door te reizen naar België, Duitsland en Frankrijk om in al deze verschillende landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p. 5).

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij vreest terug te keren naar Griekenland vanwege meerdere diefstallen door de bewaker van het hotel waar zij woonde en werkte, moet worden geconcludeerd dat zij hiervan geen melding heeft gemaakt bij de Griekse politie. Volgens haar verklaringen werden nochtans ook anderen bestolen waardoor zij gezamenlijk naar de politie hadden kunnen stappen. Dat zij geen bewijs hadden van deze diefstallen en allemaal bang waren om naar de politie te stappen, volstaat niet als rechtvaardiging voor het niet melden van deze diefstal (NPO, p. 3-4 en 12).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar de erbarmelijke levensomstandigheden in het opvangkamp en het hardhandige optreden van de Griekse politie, dient vastgesteld te worden dat deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren, namelijk toen zij zich nog als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland bevond. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn (NPO, p. 7). Verzoekende partij haalde verder nog aan dat zij meerdere keren onderworpen werd aan een identiteitscontrole door de Griekse politie, echter blijkt hieruit niet dat de politie haar onwettig behandelden (NPO, p. 8). Uit haar verklaringen blijkt eveneens niet dat zij na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Griekenland ooit ernstige feiten en situaties met de politie/autoriteiten zou hebben ondervonden. Een vrees voor racisme en discriminatie door de Griekse autoriteiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De verklaringen die verzoekende partij bovendien aflegt over de ervaringen die zij gehad zou hebben met de politie, namelijk de reeds vermelde identiteitscontroles, volstaan niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland

in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de situatie in haar land van herkomst, namelijk Palestina, aangezien in casu haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beoordeeld wordt. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar algemene informatie die betrekking heeft op de situatie in Palestina.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt intussen psychologische opvolging te krijgen en ze wijst op de op heden neergelegde AN met psychologisch verslag. Ze moet psychiatrisch opgevolgd worden, ze heeft een afspraak in november. Ze is psychologisch en psychiatrisch kwetsbaar. Zij stelt haar best gedaan te hebben in Griekenland waar ze geen toegang had tot legaal werk, ze werd er uitgebuit: ze kreeg er slechts 30 euro per dag voor zeer zwaar werk, had er geen huisvesting, enkel een kamer waar ze bovendien bestolen werd, er was geen veiligheid. Het feit opportuniteiten gekregen te hebben in België heeft niets te maken met Griekenland. Hier vind je werk bij interimkantoren, daar niet. Ze verwijst naar haar verzoekschrift en AN.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij op 4 september 2025 overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 15 juli 2025.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het bijgebrachte AIDA-rapport geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Griekenland niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het ter terechtzitting louter herhalen van haar verklaringen, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekende partij haar individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. Persoonlijke situatie van de verzoekende partij als Grieks statushouder

In de beschikking van 15 juli 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoont dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 30 maart 2026, (iii) ze niet de intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen omdat zij verhalen had gehoord over de manier waarop de Griekse autoriteiten migranten behandelden, (iv) ze slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland heeft verbleven en (v) ze slechts

beperkte stappen heeft ondernomen om werk en huisvesting te vinden of de Griekse taal te leren in Griekenland.

5.2.1. De verzoekende partij voegt door middel van een aanvullende nota een document toe waaruit blijkt dat zij in behandeling is bij een psycholoog. Zij vertoont volgens het attest van 27 augustus 2025 symptomen van een ernstige depressie en PTSS. De psycholoog acht het aangewezen om deze psychologische begeleiding aan te vullen met gespecialiseerde psychiatrische zorg. Er is een eerste afspraak met een psychiater ingepland op 20 november 2025.

In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat ze geen bijzondere kwetsbaarheid heeft in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Uit haar verklaringen kan immers niet blijken dat ze psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Ze legt ook geen documenten neer die in deze richting wijzen.

Hoewel het document dat verzoekende partij op heden neerlegt dus wel degelijk aantoont dat de verzoekende partij te kampen heeft met verschillende mentale problemen, bevat het geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische of psychiatrische follow-up. Er kan uit dit document niet worden afgeleid dat haar psychische problemen haar zullen verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan uit dit document niet worden afgeleid dat de verzoekende partij niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. De verzoekende partij heeft geen moeite gedaan om in Griekenland een AMKA aan te vragen. Uit de landeninformatie blijkt voorts dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p.50).

De verzoekende partij kan met haar psychologisch attest en haar verklaringen ter terechtzitting dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond waarin wordt gesteld dat ze geen bijzondere kwetsbaarheid heeft zoals bepaald in de relevante Europese rechtspraak noch maakt ze dit in het kader van haar vraag tot horen aannemelijk.

5.2.2. In de mate dat de verzoekende partij haar eerder afgelegde verklaringen herhaalt namelijk dat ze haar best gedaan heeft in Griekenland waar ze geen toegang had tot legaal werk en werd uitgebuit aangezien ze slechts 30 euro per dag kreeg voor zeer zwaar werk en waar ze geen huisvesting had, enkel een kamer waar ze bestolen werd, gaat ze voorbij aan wat hierover in de beschikking werd gesteld. Door zich daarnaast ter terechtzitting te beperken tot de blote bewering dat ze hier in België werk kan vinden via interimkantoren en dat dit in Griekenland niet mogelijk is, slaagt ze er niet in om de motivering van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. In de beschikking werd namelijk reeds gemotiveerd dat verzoekende partij in Griekenland enkel in het zwart werkte en dat uit haar verklaringen niet kan blijken dat zij beroep deed op de Griekse overheid of vluchtelingenorganisaties om haar te helpen bij haar zoektocht naar werk of huisvesting. Zij ondernam aldus slechts beperkte stappen om zich in de Griekse samenleving te integreren. Ze kan met haar betoog dan ook geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

Door verder op algemene wijze te stellen dat er in Griekenland geen veiligheid was, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststellingen die omtrent het incident waarbij zij bestolen zou zijn in Griekenland in de beschikking gemaakt zijn, namelijk:

"Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij vreest terug te keren naar Griekenland vanwege meerdere diefstallen door de bewaker van het hotel waar zij woonde en werkte, moet worden geconcludeerd dat zij hiervan geen melding heeft gemaakt bij de Griekse politie. Volgens haar verklaringen werden nochtans ook anderen bestolen waardoor zij gezamenlijk naar de politie hadden kunnen stappen. Dat zij geen bewijs hadden van deze diefstallen en allemaal bang waren om naar de politie te stappen, volstaat niet als rechtvaardiging voor het niet melden van deze diefstal (NPO, p. 3-4 en 12)."

Door ter terechtzitting louter te stellen dat er geen veiligheid is in Griekenland, kan zij bovenstaande niet in een ander daglicht plaatsen.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS